

Arrest

nr. 205 079 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en G. JORDENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat UNGER, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag wordt verworpen. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 165 907 van 15 april 2016 de beslissing vernietigt.

Op 25 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 mei 2016. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2011 werd ingediend door :

O., O. (R.R.: ...) geboren te LAGOS op (...)1981 nationaliteit: Nigeria laatst gekende adres: (...)

ook gekend als: O., O. geboren te Lagos op (...)1991 M., F. geboren op (...)1981

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (dat betrokkene Frans zou spreken en dit hier in België zou geleerd hebben, gewerkt heeft tijdens zijn asielpcedure (in het Frans) en nog steeds werkbereid is en een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene vroeg op 30.07.2008 voor de eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 31.05.2010 afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25.06.2010 vroeg hij een tweede keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 29.06.2010 afgesloten met een weigering van in overwegingname van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verkoos daaraan geen gevolg te geven en verbleef tot de dag dat hij een attest van immatriculatie verkreeg in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag art. 9ter – op 4.01.2011 - illegaal in België. De aanvraag art. 9ter werd op 20.08.2013 geweigerd, hem betekend op 20.12.2013. Hij verkreeg toen ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene diende ook te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.

De duur van de asielpcedures – namelijk 1 jaar en 10 maanden voor de eerste en 4 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verkrijgt door de behandelingsduur van een procedure niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van de vermeende sociale banden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 25 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 mei 2016. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: O., O. geboortedatum: (...) 1981 geboorteplaats: Lagos nationaliteit: Nigeria wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.12.2013 en 16.07.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien wijst verweerder erop dat het thans aangevochten bevel een herhaald bevel is.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangevoerd. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduïd impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest)

vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

2.2 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2016, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat de beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “*recht op gehoor*”, van de algemene beginselen van behoorlijk stuur en “*meer bepaald diegenen die de intrekking van de rechtscheppende administratieve handelingen reguleren*”, van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“A. Wat betreft de beslissing die de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis onontvankelijk verklaart

I.

De verzoeker begrijpt niet wat verklaart dat in haar eerste beslissing van 21 maart 2012, de verwerende partij de regularisatieaanvraag ontvankelijk oordeelde doch ongegrond terwijl nu, in haar tweede beslissing van 25 april 2016, plotseling, de zelfde aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

De bestreden beslissing oordeelt dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk is terwijl de vorige beslissing dezelfde aanvraag weigerde omwille van materiële onrechtmatigheid. De verwerping ten grond in de eerste beslissing betekent de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag. Het is een rechtscheppende administratieve handeling.

De nieuwe beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaard schendt het algemeen beginsel die de intrekking van rechtscheppende administratieve handeling reguleert en het vertrouwensbeginsel. Ten

minste, vormt deze beslissing een manifeste appreciatie fout en is niet correct gemotiveerd in strijd met artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

II.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Volgens het arrest van de Raad van State n°221.475 van 22 november 2012 « Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen » (RvS, arrest n°221.475 van 22 november 2012, zien ook: RvV, arrest n°166 256 van 21 april 2016).

Dit hoofdbeginsel schrijft aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de verwerende partij moet een grondig onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen.

In casu, tussen de invoering van de regularisatieaanvraag op 7 februari 2011 en de tweede beslissing van de verwerende partij die deze vraag opnieuw verwerpt (deze keer op grond dat het onontvankelijk is) op 25 april 2016, heeft de verwerende partij geen bijwerking van de informatie waarover ze beschikt gedaan. Gedurende deze vijf jaren, heeft de verzoeker zijn integratieproces voortgezet (stukken 4-5-6). Op geen enkele moment heeft de verwerende partij de verzoeker uitgenodigd om te spreken over deze vijf jaren.

Bijgevolg, heeft de verwerende partij een manifeste fout gemaakt en miskent het artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht en het recht op gehoor te worden.

III.

In deze zaak, in zijn arrest van 15 april 2016, vernietigde Uw Raad de eerste beslissing van de verwerende partij van 21 maart 2012 op grond dat:

« Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Frans spreekt, werkbereid is en ter staving hiervan een arbeidscontract voorlegt, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004) Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Uit de hierboven weergegeven passage blijkt dat de verweerder de door de verzoeker aangebrachte elementen van langdurig verblijf in België en integratie alhier niet betwist. De Raad dient echter samen met de verzoeker vast te stellen dat de verweerder zich beperkt tot het opsommen van deze elementen, doch niet afdoende en in concreto motiveert waarom deze elementen niet als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard. [...]

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt echter waarom de elementen van goede integratie en langdurig verblijf, waarvan de verweerder zelf aangeeft dat zij grond kunnen vormen voor een verblijfsrecht, in het concrete geval van verzoeker niettemin onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Zoals de verzoeker terecht opmerkt, blijkt uit de opgegeven motieven geenszins dat daadwerkelijk rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf in België en met zijn goede integratie alhier. Immers bevat de bestreden beslissing geen enkele individuele beoordeling omtrent de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker, maar beperkt de verweerder zich in casu tot het verwijzen naar een algemeen principe dat een langdurig verblijf en integratie wel gronden zouden kunnen, maar niet moeten, vormen voor toekenning van een verblijfsrecht en de hieruit rechtstreeks afgeleide conclusie: “daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen”. De bestreden beslissing bevat geen correcte beoordeling van de individuele, door de verzoeker aangevoerde elementen van langdurig verblijf en integratie in België, zodat zij op dit punt niet behoorlijk is gemotiveerd. Het middelonderdeel is in die mate gegrond. » (RvV, arrest n°165.907 van 15 april 2016)

In casu, in haar nieuwe beslissing van 25 april 2015, verklaart de verwerende partij:

« De elementen van integratie (dat betrokkene Frans zou spreken en dit hier in België zou geleerd hebben, gewekt heeft tijdens zijn asielpcedure (in het Frans) en nog steeds werkbereid is en een

sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase behandeld worden (RvS 9 december 2009 nr. 198.769) »

In andere woorden, terwijl Uw Raad in zijn arrest van 15 april 2016 de eerste beslissing van de verwerende partij vernietigde omwille van geen behoorlijk motivering betreffende het langdurig verblijf en integratie van de verzoeker in België, probeert de verwerende partij in haar nieuwe beslissing om de kracht van gewijsde van Uw arrest uit te komen.

Zoals hierboven verklaard, moet de regularisatieaanvraag van de verzoeker als ontvankelijk beschouwd worden overeenkomstig de eerste beslissing van de verwerende partij die regularisatieaanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaarde. De verwerende partij kan niet willekeurig een stap achteruit doen.

De integratie is een grondmotief die de regularisatie kan rechtvaardigen (RvS, arresten n°116.916 van 11 maart 2003, n°177.189 van 26 november 2007, n°183.369 van 18 september 2008, enz.).

Nochtans verwerpt de verwerende partij alle elementen van integratie.

Uw Raad heeft per arrest n°107.410 van 26 juli 2013 beoordeeld dat: “De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat, door op geen enkele wijze te motiveren omtrent het verblijf en de integratie van de verzoekende partijen, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en derhalve is genomen met schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991”. (RvV, arrest n°107.410 van 26 juli 2013)

Opnieuw, word de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd over de elementen van integratie en lang verblijf in België. Zoals in haar eerste beslissing, beperkt de verwerende partij zich tot het opsommen van deze elementen. De verzoeker weet nog niet waarom zijn verblijf sinds 2006 in België en zijn integratie niet voldoende zijn om geregulariseerd te worden. De verwerende partij geeft geen verklaring over waarom deze elementen niet aanvaard werden als grond voor regularisatie.

Bijgevolg miskent de bestreden beslissing de kracht van gewijsde van Uw arrest n°165.907 van 15 april 2016, het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wat van 29 juli 1991.

B. Wat betreft de beslissing om het grondgebied te verlaten

I.

Volgens het artikel 74/13: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Volgens de terugkeerrichtlijn: “De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven” (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht grondig en globaal analyse van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verbieden. In casu, is het wel het geval: de verwerende partij heeft geen rekening met de integratie en het langdurig verblijf van de verzoeker gehouden.

Het recht op eerbiediging van privéleven en gezinsleven zal door de bestreden beslissing getroffen worden. Verzoeker heeft het bestaan van zijn privéleven in België in zijn regularisatieaanvraag ingediend.

Verzoeker verwijst naar een arrest van Uw Raad (RvV, arrest n° 54204 van 17 februari 2011) :

« 4.3.2.2.1. L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

4.3.2.2.2. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée

et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

4.3.2.2.1. L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

4.3.2.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) ».

In casu kan het privéleven van verzoeker niet worden betwist. De verzoeker is al 10 jaar op het grondgebied.

De verzoeker verwijst naar het arrest van Uw Raad: n°144.094 van 24 april 2015: de beslissing werd vernietigd omdat de verwerende partij geen rekening met de situatie van de verzoeker heeft gehouden. In casu, is het hetzelfde geval: uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de situatie van de verzoeker. Hij verblijft al 10 jaar op het grondgebied en heeft een sociaal leven opgebouwd in België die niet betwist werd door verwerende partij en die bewezen word door de verschillende getuigenissen ingediend met zijn regulatieaanvraag en degenen die gehecht zijn aan dit verzoekschrift (stuk 6).

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de verwerende partij een manifeste fout en miskent het artikel 8 EVRM, de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de terugkeerrichtlijn.

II.

Bovendien blijkt uit de parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van vreemdelingen, betreffen het artikel 7 van deze wet : « l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17).

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Partant, l'argumentation susmentionnée est inopérante dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi » (RvV n°132.278 van 28 oktober 2014)

« Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Doch volgens de Grote Kamer kan het begrip wel omschreven worden als het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, § 95-96). Het EHRM benadrukt dat artikel 8 het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Kroatië, nr.

53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59) » (RvV, arrest n°138.595 van 16 februari 2015) In casu, heeft de wederpartij helemaal geen rekening met het artikel 8 EVRM gehouden."

3.2 Waar verzoeker verwijst naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker laat ook na uiteen te zetten welke artikelen van de Terugkeerrichtlijn zouden geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Tevens stelt de gemachtigde wat betreft de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten onder verwijzing van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet vast dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20 december 2013 en op 16 juli 2014. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De zorgvuldigheidsplicht waarvan verzoeker de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu de artikelen 9bis, 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, die verzoeker tevens geschonden acht.

Verzoeker verwijst naar de vorige beslissing die werd genomen in het kader van de huidige aanvraag om regularisatie en waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. Na de vernietiging door de Raad kon de verwerende partij, aldus verzoeker, niet plotseling dezelfde aanvraag onontvankelijk verklaren.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de beslissing "*het algemeen beginsel die de intrekking van rechtscheppende administratieve handeling reguleert en het vertrouwensbeginsel*" schendt doordat de aanvraag in de bestreden beslissing thans onontvankelijk is verklaard. De Raad stelt vast dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verworpen wordt, ingevolge het arrest nr. 165 907 van 15 april 2016 in zijn 'geheel' is vernietigd. In het *dictum* wordt met name het volgende gesteld:

"Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen, wordt vernietigd."

Uit het voormeld arrest blijkt bijgevolg niet dat de beslissing van 21 maart 2012 slechts ten dele zou zijn vernietigd en dat de aanvraag nog steeds als 'ontvankelijk verklaard' dient te worden beschouwd.

Verder kan worden gelezen in de synthesenota van 25 april 2016 die aan de bestreden beslissing is voorafgegaan blijkens de stukken van het administratief dossier, dat "*De vorige beslissing (...) een ongegronde beslissing (was) omdat betrokkene toen op dat moment onder Al 9ter stond. Intussen werd dit Al al ingetrokken. Dus vandaag kan een onontvankelijke beslissing worden genomen.*" Aldus blijkt uit de synthesenota dat de reden waarom de vorige beslissing onvankelijk werd verklaard, is verdwenen nu het attest van immatriculatie dat in het kader van een medische aanvraag was afgegeven, werd ingetrokken. Niets verhindert dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw beoordeelt in het kader van de ontvankelijkheidsfase. M.a.w het staat de gemachtigde vrij om de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden opnieuw te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing, in zijn geheel, geacht nooit getroffen te zijn geweest. Verzoeker wordt in zijn rechtstoestand opnieuw geplaatst naar het moment van de aanvraag maar de beoordeling van de argumenten in de aanvraag gebeurt op het moment dat de bestreden beslissing is getroffen. *In casu* oordeelt de verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden meer aanwezig zijn die verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker betoogt verder dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat de verwerende partij, sinds de vernietiging van de vorige beslissing door de Raad, verzoeker niet heeft uitgenodigd om te worden gehoord en/of zijn aanvraag verder aan te vullen aangaande zijn integratie, aangezien er ondertussen vijf jaren zijn verstreken.

Vooreerst merkt de Raad op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. *In casu* dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die hij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Verzoeker had na de vernietiging van de vorige beslissing op 15 april 2016 de mogelijkheid om zijn aanvraag te actualiseren, hetgeen hij nagelaten heeft te doen. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker ook thans niet aangeeft welke informatie hij aan de

gemachtigde had willen mededelen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming van de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing de kracht van gewijsde schendt van het vernietigingsarrest nr. 165 907 van de Raad van 15 april 2016. Opnieuw wordt in de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd over de elementen van integratie en lang verblijf in België. Verzoeker weet nog steeds niet waarom deze elementen niet voldoende zijn om geregulariseerd te worden of niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De Raad merkt op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing de aanvraag niet ongegrond is verklaard maar onontvankelijk is verklaard. De verwerende partij heeft de elementen van integratie en lang verblijf niet beoordeeld in het kader van de gegrondheid maar in het kader van omstandigheden die zouden kunnen verantwoorden waarom de verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, kortom via de gewone procedure.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker hekelt de motieven: *“De elementen van integratie (dat betrokkene Frans zou spreken en dit hier in België zou geleerd hebben, gewerkt heeft tijdens zijn asielpcedure (in het Frans) en nog steeds werkbereid is en een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”, en “Betrokkene vroeg op 30.07.2008 voor de eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 31.05.2010 afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25.06.2010 vroeg hij een tweede keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 29.06.2010 afgesloten met een weigering van in overwegingname van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verkoos daaraan geen*

gevolg te geven en verbleef tot de dag dat hij een attest van immatriculatie verkreeg in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag art. 9ter – op 4.01.2011 - illegaal in België. De aanvraag art. 9ter werd op 20.08.2013 geweigerd, hem betekend op 20.12.2013. Hij verkreeg toen ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Betrokkene diende ook te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. De duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar en 10 maanden voor de eerste en 4 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene verkrijgt door de behandelingsduur van een procedure niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.”

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. Een schending van *“het kracht van gewijsde”* van het arrest van de Raad, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker betoogt, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, dat er geen rekening is gehouden met zijn integratie en langdurig verblijf, en in het bijzonder zijn privé- en gezinsleven, alvorens het bevel te nemen. Verzoeker meent dat zijn privéleven niet kan worden betwist, nu hij al tien jaar op het grondgebied verblijft. Verzoeker verwijst in dat kader ook naar zijn sociaal leven opgebouwd in België.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven en artikel 8 van het EVRM. In de eerste bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van de vermeende sociale banden.”* Verzoeker toont op generlei wijze aan om welke reden voormelde motieven geen afdoende motivering zouden vormen in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot algemene stellingen en het aangeven het niet eens te zijn, doch gaat niet op concrete wijze in op de motieven, laat staan dat hij ze weerlegt. Zoals gesteld, wordt in de eerste bestreden beslissing een motivering opgenomen omtrent zijn privéleven en toont hij niet aan dat de motieven niet zouden volstaan in het kader van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker refereert naar zijn privéleven, dient verder te worden vastgesteld dat hij evenwel verwijst naar de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier en een algemeen betoog voert, maar niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft, zodat hij geen schending van het privéleven aantoon. Daarnaast kan nog

worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Verzoeker laat na uiteen te zetten waaruit zijn 'gezinsleven' in België bestaat waardoor hij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker met de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verwijst naar zijn privéleven en verblijf gedurende tien jaar in België, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het privéleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad wijst er verder op dat de tweede bestreden beslissing op dezelfde dag werd afgeleverd als de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoeker. Daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringplicht inhouden, kan verzoeker bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Tevens heeft verzoeker aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN